

Международно Висше Бизнес Училище
International Business School

РЕФЕРАТ

ПО ПРАВО НА ЕС

НА ТЕМА:

**КАКВА Е РАЗЛИКАТА МЕЖДУ РЕГЛАМЕНТ И
ДИРЕКТИВА НА ЕС?**

Изготвил:

Проверил:

2016

УВОД

Естеството на даден акт на общността не се определя от наименованието, което му е дадено от приемащия орган, а от съдържанието и юридическите му характеристики. В съдебната си практика Съдът на ЕО, основавайки се на същността, а не на формата, е имал случай да промени квалифицирането на определени актове на общността. На практика отделните актове не са така ясно разграничени.

Тъй като юридическата система на ЕС е основана на принципа на предоставените правомощия, т. е. институциите ѝ нямат обща компетентност, правната основа за издаването на всеки отделен нормативен акт се съдържа в конкретен текст от договора. Възможно е разпоредбите, които предоставят нормотворческа компетентност на някой орган, да не прецизират вида нормативен акт, който той трябва да издаде, или да предвиждат повече от един вид актове. В тези случаи органът самостоятелно решава какъв вид акт да приеме, ръководейки се от естеството на подлежащата на регулиране материя. Когато обаче разпоредба на договора предвижда приемането на точно определен вид акт, оправомощената институция или орган нямат право на избор.

1. Регламент

На върха на йерархията в нормативната система на общността е Регламентът (ДЕО, ДЕОАЕ) и Общото решение (ЕОВС). Основна функция на този вид акт е създаването на еднообразно право в цялата общност. Регламентът е основен източник на производното право на общността.

Според правото на ЕС институциите и органите, които са компетентни да приемат регламенти, са: Съветът, Съветът съвместно с ЕП, Комисията и Европейската централна банка. Единственият политически орган, който не може самостоятелно да приема този вид актове, е ЕП.

Една норма има общо приложение тогава, когато е приложима на основата на обективно определени обстоятелства и има правно действие за общо и абстрактно очертани групи от лица. При това е без значение дали повече или по-малко точно е определен броят или дори идентичността на правните субекти, спрямо които нормата в даден момент намира приложение, доколкото приложението ѝ се осъществява, върху основата на обективно формулираната правна и фактическа обстановка с оглед на поставените пред нея цели. Поради това по време на действието на такава норма могат да възникват и други

обстоятелства, които също ще бъдат обхващани от правното и регулиране или да се разширява кръгът на лицата, които тя касае¹.

Регламентът има общо приложение. Той е задължителен в своята цялост и е директно приложим във всички държави членки (чл. 249, ал. 2). Член 14, ал. 2 на ДЕОВС определя общите решения като правен акт, който е обвързващ в своята цялост. Европейският съд допълва това определение в смисъл, че общите решения според ДЕОВС имат общо приложение и директно действие в държавите-членки². Регламентът е най-авторитетният правен акт на институциите и основен източник на вторичното право. Неговата задача е да създава еднообразни правила за поведение в рамките на ЕС.

Това легално определение на регламента разкрива следните характеристики на акта³:

- Регламентът има нормативен характер. Той създава правни норми от общ, абстрактен характер. Приложим е не към ограничен кръг лица, определени или определяеми, а има действие *erga omnes*. С тази своя характеристика той се отличава от решението, което няма общ характер. Според Съда на ЕО „съществените черти на решението произтичат от ограничения брой на неговите адресати, докато регламентът, който има нормативен характер, е приложим не само към ограничени, посочени и идентифицируеми адресати, но и към категории, разглеждани абстрактно и в тяхната цялост“⁴.
- Регламентът е задължителен в целостта си. Задължителният му характер го отличава от необвързващите актове на ЕО - препоръки и мнения. Никой от неговите адресати не може селективно или частично да прилага разпоредби от този вид акт. Задължителен във всичките си елементи, регламентът се различава от директивата, която е задължителна само „по отношение на резултата“.
- Регламентът е директно приложим във всички държави членки. Това е единственият нормативен акт на общността, по отношение на който легално е закрепена тази важна правна характеристика. Тя означава, че задължителното приложение на регламента по отношение на държавите членки, техните юридически и физически лица, както и по отношение на останалите институции на ЕС не е обусловено от каквато и да е била рецепция или акт на трансформация във вътрешния правов ред.

Нещо повече, съдът постановява, че подобна рецепция не само не е нужна, но е неправомерна. Според него „противоречат на договора всякакви модалитети на изпълнение,

---

¹ Kent, Penelope Law of European Union, 2008

² C-13/57

³ Mathijssen, Petrus S.R.F. A Guide to European Union Law, 10th edition 2010

⁴ решение по дела 19-22/62 Federation Nationale de la boucherie REC, 1962, 943